

~~G
Ef
140
RARA~~

80

3. -

Vollständig No 1-16.
1018° 1827

FREIE UNIVERSITÄT BERLIN
Fachbereich Politik- und Sozialwissenschaften
Bibliothek für Sozialwissenschaften
und Osteuropastudien

Ausgeschieden!

M. M. ROTH
mw

G Ef 140 RARA

Slavisches Seminar
Inv. No. 8326

Pobožne głoſny ſbratſchojſteje gmejny.

N°. 10.

Sgromazone ſpismow togo grobnj Zinzendorfa.

10.

Měr a wjaſele we ſwětem Duchu.

Wele kniglow jo ſchiſchczanſch, we kotarychž jo hopiſane, kaſ možomy k'ſbožnoſczi pſchiſch, a na zom jo k'poſnaſchu lěz něchten jo ſbožny na niebju. Za mam jadno ſname, na tom ja huſnaju a wěm, lěz něchten bjo ſbožny, a to jo to, gaž złoweſ po-žedajuzh groni: ja k'ſchěſ rad ſbožny byſch! Ten ſwět nozo ſbožny byſch, ten nama žednogo požeda-ſa ſa tym niebjom. Chtož paſ taſe pſchawe goruže, wěrne, nutſchikowne požedaſe ma ſa teju ſbožnoſcžu, ten ſtoj južo ſjadneju nogu we niebju. Jeſus zejo: „Sbožne ſu, k'enž žaluju; ſbožne ſu te głod-ſa te duſche, kotarež jano taſ daloko ſu, až zuju a huſnaju, až ſu chudobne naw ſchej gnaže, taſ chude a boge, až ſebe nemeže žedneje drugeje rady aſ k' Bogu tomu Kněſu ſtupiſch a Bogu pſchoſhſch ho gnadu, taſ ako pſchoſare pſched naſchymi žurjami pſchoſe ho kuſſ k'leba. Chtož te wězh, k'enž we Chriſtuſu ſe namaka-ju, te niejaſte dary a tu gnadu, kotruž wot Nogo doſtaſomy, ſa ſbožnoſcž ma, ten jo južor wot togo ſwěta wotchlony; pſcheto chtož ten ſwět lubo ma, k'ogož huſchoba na tych ſwětnych wězach a ſchělnych

lufchtach wišy, ten nezaržy niž wot tych darow a teje gnady, kenž jo we Jesu Christu. Tak jěsno pař, ako gnadu dostańošch, a psches Jesusa šnersch a řschej ta sablužona, neknižomna a šwětna-semřka myřl jo hu-šnerschona a řagnana, tak jěsno teke derbi potom nowa řbožnořč, nowe wjařele, nowa jařnořč a byřsch- nořč we twojej hufschobe nastasch a řchi zelego na- połniřch. „To řralejřtvo Bože jo přchawdořč, měr a wjařele we šwětem Duchu.“ Wono jo bładna myřl, gaž nechten ře myřli, až my řchěř- cziřany řmy luže, kenž namamy řednogo wjařela, až my jano pscheze řdychujomy a řřaržymy a řałoř- cziřmy a ře poramy pochylone, ab Jesu ř pscheze row- nejřche buwali. Ne, taki wjařym, to nej ředno přcha- we řchěřcziřařtvo. Jesus ga jo nař wimogł wot řchyřnych grechow, wot šnerschi a wot řartořřkeje mo- žy, Won ga jo nař ternul ře řchyřneje řtarořczi, nuře a řałořczi, Won ga jo řa nař płařal, řdychowal a řa- lořcził, ab my měr, wjařele a řobodnořč měli. Čhto řchěl nečo hyschczi byřch tužny? My řiřchi Bože mo- žomy a dejmy byřch te nejwjařelsche luže na řwěřche a to tke řmy. Ale řrelich, tak ako ten řwět řwojo wjařele pořasujō, tak my jo neřynimy a jo namamy. Rej, gaž ta luba neřela nastańō, tam řwignu nam řchych tormach te řwony řwoj głoř a wołaju řmožnym lubořnym głořom tych řchěřcziřanow do tych domow Božych a wono přchidu řtare a mlode, muže a řony, pořpodař a řelazin, gořpořa a řowka, řeńony a řryřny, bogaty a čudō, woni přchidu řchyřne, aby Bogu řlu- žyli. A wono ře řchafně glėda, gaž dom Božy jo tak połny, gaž te řawki nejřu pořne, ale řche nařchis- cžane, glowa přchi glowe, a ta řela řgromazina řmož-

nym głoſom chopiſo ſpiwaſch jaden duchny kjarliž ſa drugim, taž až daloſo ſzerkwe wen te pobožne głoſy ſu k'ſlyſchaſu. A gaž potom ten ſlužabnik Božy ſtupiſo na ſwěte meſto, a ſchylnym tym głodnym a lažnym duſcham ſ'pratkarnie huželujo ten klěb togo žyweſa a naſledku to žognowane Boga Woſchza, Sſy- na a ſwětego Ducha jim dajo ſobu na drogu domoj. To jo kſchafſne, na tom ſe roſwjabelejo hu- tſchoba, a te jaſzele Bože na nebjy wjaſele ſe teſ. Ale gaž wotpołudna pſchizo, gaž wjazor ſe pora, zo ga te namſchare potom želaju, zo potom ſu k'nama- kaſu? zu ſchi jo groniſch. Te „žiſchi Bože“ te ſu zel- žen „we Božem dome,“ roſmej kradu, niž zerkwu, ale woni maju doma zerkwju a žarže tam namſchu a roſ- graſaju ſe wot Božeg ſłowa abo togo pratkowaſa, woni ſe modle a ſpiwaju duchne luboſne kjarliže, woni zeſcže a chwale ſwojogo Kneſa kaž jo dopołu- dna ſu namſchy žynili, a jich hutſchoba jo wjaſoła we tom Kneſu. To jo pſchawe, neželſke wjaſele!

Ale te žiſchi togo ſwěta! zo ga te ſu? Och, te ſu teſe gromadu ſeiſchli a ſeſedali, ale we ruſoma ſamaju ſpiwarſkich knigłow abo bibliju, te laže doma, te ſu ſabute, ten „namſcharſki b o n“ ga jo mimo! Ale woni roſžynuju druge knigły, te maju 32 blatow abo lopenow, a tam nejſu k'namakaſu „dwoje kni- gły kralow,“ ale woni maju „ſtyrjoch kralow!“ A we taſich knigłach woni phtaju a ſeje pſchi nič až do diwanacžich, jo, Bogu buži ſjaržone! zeſto taž dlujko, až na poſejele ſe chapja ſwitaſch a te jutſchne ſorja chapjaju do hoſnow ſwěſchiſch. To jo jich Boža ſlužba, ale ten žart jim plaſchi! A ten młody lud, kenz teſe jo namſchy był, wjaſeli ga ſe ten teſe? —

Nějšežo ga žedne słyschali ten sogol a řschik, to grasche
 a řmjasche? Wěsch, řař Mojsařoju běřcho hořoko hu-
 řschoby, ako tej řameńanej tořli řtymy 10 řasiami
 řgory Sinai dořoj nařescho a řrasom hupřta řwoj
 lud řřokajřy a rejujřy hořoko togo řřosčaneg řchele-
 řcha! Něwěřchli jo, ga řij rař na něželu we řřchěřzi-
 jańřkich wřbach hořoko a poglednij rař na tu řogolezu
 mřozinu, tam břosř wřžesř to řřokane a rejuwane,
 břosř řřyschasř ten daloko rořlegaty řogol, a mařchli
 přchawe břřřchey wozř, ga břosř řeře hupřtasř to
 řchele, hořoko řotaregoř ta boga řopiza ako řwojogo
 přchiboga ře wjařeli. řo ga to bože, řwěte wja-
 řele? řch, řo ga jano mořo taře wjařele břřřch! —
 we řuždem rořřtu ga řtoj řart a řlězi řa řymy du-
 řchami, ab jich řakapnuř a huřojř.

řhtoř řesusa lubujo, řhtoř rař ako gole Bože
 to wjařele, jo hopyřtař, řotareř ten Wimořniř řym
 řwojim dawa, ten nařžo do tařego wjařyma ře řobu
 dasř, tomu jo rowno tař, ab ře jomu pod nogoma pa-
 liķo! řen řabluzony, řlěpy řwěř řrelich nařžo jo ho-
 přchimeřch, řař něchten nědejař řpodobańa na reji a
 graschu a tařich drugich řchělnych ľuřřtach moř na-
 mařasř. ř gař my řnim řobu něžeńomy a řobu
 něpijomy a řobu něžymy, ga buwa řřy a gornimy
 a řanizuju a řromosřchi nař. ř mřoga řłaba duřcha,
 ta nařžo togo přchěnařř, a dajo ře řobu řchěgnuřř.

řle lubřche, řař to ře mařa? dopořudna nam-
 řchy řpřwaju:

„řesus, přchřž řgan řam řu mńe,
 Wostań we mńo hobřtawńe,
 Mojej' duřche nejdrořchy,
 řřchřž moř přchřřasřel řłodřchy!“ —

a wotpołudna a wjazor tam se by powleknuli, gab ten Kněz Jesus k nim s'rasom stupil! Kogo maju lubej, Jesusa abo te žadlawe parnochy togo zarta? Och, ty luby perski nan, a ty stara perska mama, to možošch lažko sgonišch, kogo twoja žowka abo twoj syn lubej ma. Pšchošyšch, ab doma wostalej, ab nejšchlej do teje welikeje kopize; — ale nej jima žedno grono a žedno žaržane, stej wonej zelej nežhwej a namžotej jo dozakašch, ab se mogalej hušunusch se schpy abo s'komorki, — gaž to na twojich žischach abo na twojej zelazi wizišch, potom netrebašch dlujko pšchafchafch kogo wězej lubuju. Potom sdychuj, potom bjatuj a pšchoš twojogo Wimožnika, ab Won nepuschczil te boge dusche, ale sa nimi scheł tač dlujko, až se jim chopilo žadašch togo šwětneho wjašela. My ga mamy jadnogo Kněsa kenz pšchošby hušlyšchyjo.

Luba duscha, kač žalošne a sachadne a hobschudne jo scho šwětne, schelne wjašele! Glědaj raš na te peńese na te dobydki a to pšchemožeńe! Kač młogi ma na tom bogatstwe šwojo spodobane, — te hundredy a towšynty, te šujogo pšhibog! — a peńesškow nažarišch, to jo sa młogego to nejšubsche želo. Ale nej ga wono tač, gaž by tomu „mamonoju“ šlužyl wele let až do šmerschi, ga nedajo šchi žednogo myta, won šchi spuschczijo nejperwej, won raška šchi nepšchewožijo. Nej to welgi nepšchawe wot nogo, až žloweka tač hobschuzijo a spuschczijo? Šrelich jo nepšchawe, a togdla ten Kněz teke groni wot togo mamona, až jo „nepšchawy“ (Luc. 16, 9). Ale jo ga s'tymi drugimi pšhibogami hynazej? daju ga te žlowekoju druge myto a lepšchy žel? Glědaj, tam lažy

młozenž na smertnej postoli, ta smersch južo klapjo do žurji, ta wědobnosć žaržy jomu to zele žyweńe předk, ten sudnik juž woła. Sežo ras pschi takej postoli stojali, sežo s'takim humerajuzhm se južo ras rošgraňali? Boga trošchtujo jogo chudu duschu? zo jogo hochłozijo a mozujo? Wjabele se dre, gab jomu chopik hulizowasch wot rejomana a grascha? wot pišcha a lufhtnego žyweńa, wot gerzow a lubkowana? By take grono jomu dało trošcht a wjabele? To sawescze niz! Čtož pak we takich schelnych lufhtach jo zaš swojogo žyweńa wjabele pytał, ten jo nět žałošne hobschuzony. Za boga duscha popada sa trošchtom a pomozu, ale wona nenamakajo žednogo, ale zo se slěkanim do togo niwernego skaseńa.

Alle čtož we mlodnych a we starých lětach jo pytał pla Jesusa swoj lufht a swojo wjabele, čtož we chorých a stromých zašach se jo pschihuzyl k swojomu Wimožnikoju, čtož Bog jo wizel we Duchu: togo wjabele jo welike a hobstawne, nichten namžo jo jomu wesesch, niz choroscž, niz boloscž, niz smersch, niz hela, žeden winik, žeden zart. Sšyliz gole Bože, ga by sbožny a gluzny tam, žož ten swět a žišchi toga swěta se huboje a slěkaju. A dokulž Bog naš nejo šajzil ku gnivu, ale ab tu sbožnosć hobbeželi psches našchogo Kněsa Jesum Christuša ga mušy jaden žen tomu drugemu gronišch, a jadna nož tej drugej šawišch, až my žinša hyschczi sbožnejšche bysch možomy ač zora. „Čtož ma, tomu bžo dane, až ma schylnogo polno.

Ich habe nun den Grund gefunden.

Głos: Čhtoz jano Bogu se da starasch.

We Jesubowych kšhawnych ranach
Esom wěsty š'chow nět namakał;
We niemere ja howaž ganiach,
Nět pał jo Bog mě wěstoscž dał;
Nět wem, až twarže stoj moj dom,
Lež teke proch a popel šom.

To jo ta smilnoscz a ta gnada,
Ał grěschnikoju pomoz dej;
To jo nimerna Boža rada,
Kenž k'hopšchimeschu žedne nej:
La grěschnika tek lubo ma,
Dasch pschizo abo hubega.

Ese sgubisch niedej žedna duscha,
Nam schyknyim Bog rad pomoz zo,
We Jesubu ta smilnoscz hufcha
Na sejmu k'nam how pschischla jo:
Nět Jesus zo po šwěsche šam
A klapjo tał do žurji nam.

Jesuba šinersch a kšawne rany
Nam schykne grěschne rany goj;
Čhtoz tam jo pschawne sachowany,
Sa togo pschopšy Christa snoj
A woła šgłosom welikim:

„Daj gnadu jim! daj gnadu jim!“

Čhto kšchěł tu gnadnu dlym humerisch,
La dlymscha ał to morjo jo!
Tej zu se pscheze rad dowerisch,
Gaž grěch a zart mě zaschysch zo:
Tam namakam we Christubu
Schu Božu smilnu dobrotu!

Deb how na sejmi fchykno sgubisch,
 Zož hutschobnie ja lubo mam,
 A namžo nichten troscht me slubisch,
 So, gab ja fchyken sginuł sam:
 Ja wem, Bog jo psches Christuša
 Ta smilnoscz a ta dobrota!
 So pschizo na mnis semska staroscz,
 So žurny welgi me ten šwět,
 A debu scherpesch schaku žaloscž
 Wot mlodych až do starych lět:
 Na Christuša še spuschežam ja,
 Och Boža smilna dobrota!
 Gaž ja na moje statki glėdam
 A zož ja dobreg' žynil šom,
 Ga žednu zescž ja nepožedam
 A chwalsch ja še nešmejoni:
 Na to še jano spuschežam ja,
 Až Bog teš ja mnis smilnoscz ma.
 Dasch fchykno žo po Togo woli,
 Kenž taku lutnu smilnoscz ma;
 Kschel hugojsch fchykne moje boli,
 Ab konž nēt mēta staroscz scha:
 Dasch pschizo sly ab dobry zaš,
 Na smilnoscz twarim kuždy ras!
 We takej wēre zu ja stojasch,
 Tak dlujko ač ja žywy šom,
 Psched nizym noš še wēzej bojasch,
 Na nebju jo moj stawny dom,
 Tam š'wjabelim ras spiwam ja:
 Och lutna smilna dobrota! *Teschnar, 1865.*

Schischczany wot Müllera ja F. W. Brandta w'Choschebusu.

Freie Universität Berlin

1522070/188

